

Два береги

Олег Паламарчук

Сваталося до дівчини двоє парубків.

Олекса був хлопець гарний, веселий, до нього серце саме прагло. А розум підказував, що краще буде жити з Ярославом: у нього родичі заможніші, і виглядає поважніше.

Отак гадала-мудрувала Ірва, та не могла визначитися. А дівочі літа спливали, не ждали.

Олекса їй був любий, та одна біда — живе аж у сусідньому селі, навідується до Ірви рідко. Зате Ярослав мешкає хата до хати, щодня через тин сватається.

— Донечко, — радить Ірві мати, — хоч і мені Олекса більше до вподоби, ніж наш сусіда, але чого їти між чужі люди? Житимеш біля батьків — усе легше.

Весілля зіграли гучне, на все село забава. Веселилися всі, тільки Ірві було сумно. Під вінцем присягала на вірність Ярославові, а на думці Олекса був. Плакала, та ніхто не дивувався: так годиться, казали, щоб молода за дівочтвом потужила.

Мала тепер Ірва шлюбного чоловіка, була господинею. Жити б та в Бога здоров'я просити. Тільки Олекса не давав спокою. Ні, він не переймав Ірву на вулиці, а проте вона відчувала, що й він за нею мається.

"І чому він не шукає собі пари? Чому я не можу забути про нього?" — терзали дивні гадки душу молодиці, і не мала вона спокійної години.

Одного разу вона пішла на Лису гору і не повернулася додому. Бачили люди, як довго сиділа на схилі заплакана Ірва, та куди поділася — ніхто не відав. А на тому місці сотворилося чудо — вдарило джерело, і взяла з нього початок річка. Ірвою назвали її на честь молодиці.

Тече степами річка Ірва: один берег стрімкий, обдертий, а другий — пологий, гладенький. З того боку бурхлива вода землю вириває, з цього — пестливо намирає берег пісочком. Передалася, певне, натура Ірви річці — один берег терпить, а другий любить.

Якою річкою ви не подорожували б, хоч би й Дніпром, зверніть увагу на береги. Мабуть, їхні обриси нагадують людську вдачу.